

syntes lykkeligere end han. Da han engang havde taget Mod til sig og tilstaaet dette ogsaa for Assistenten, havde denne paa sin rolige Maade svaret, at han i saa Fald ikke havde fundet sit naturlige Voksested, hvor han alene vilde kunne lære den højeste Menneskelykke at kende: at blive sig sit eget Selv fuldt og klart bevidst. Men da Skolelæreren derefter spurgte ham, hvorledes man bar sig ad med at søge dette Voksested, svarede han, at herom kunde det ene Menneske ikke meddele det andet Raad, her maatte enhver frygtløst give sig det Selvudfoldelsens Instinkt i Vold, der var nedlagt i alt det skabte.

En anden Gang trængte Skolelæreren ind paa ham for at faa ham til at udtale sig om, hvorledes denne »højeste« Lykke da føltes; men herpaa vilde han heller ikke indlade sig nærmere. »Spørg Deres Præst!« havde han mumlet ironisk. Bagefter havde han saa sagt, at hvad det for ethvert Menneske kom an paa, var at bringe sig i saa vidt mulig selvstændig og umiddelbar Forbindelse med Tingene i Stedet for at sanse dem gennem andres Organer, saaledes som f. Eks. ogsaa de gjorde det, der levede paa overleverede Forestillinger. Et saadant virkelig levende Forhold til Livet var den nødvendige Forudsætning for at kunne høste frisk Erkendelsesglæde af enhver forefaldende Begivenhed, den mindste saavel som den største, ja selv af den smerteligste. Den,